

GONIEC CZĘSTOCHOWSKI

DZIENNIK POLITYCZNY, SPOŁECZNY, EKONOMICZNY I LITERACKI.

O POLSKI PROGRAM MORSKI.

Każdy naród powinien posiadać taką marynarkę wojenną jakiej wymaga jego polityka, położenie geograficzne i kwestia swobody komunikacji. Długość wybrzeża i ilość portów nie mają tu nic do rzeczy. Gdyby Francja straciła Bordeaux czy Hawr mogłaby odpowiednio rozbudować inne porty. Polska — straciwszy Gdynię — straci wszystko od znaczenia politycznego i ekonomicznego aż do niepodległości może. Dlatego mając małe wybrzeże i jeden jedyny port, musimy tem usilniej strzec ich przed zakusami zaborczo usposobionego sąsiada.

Prowadzenie polityki bez środków militarnych jest gaszeniem pożaru bez wody. Najwaleczniejsza armia nie obroni Gdyni przed atakiem od strony morza, nie zagwarantuje swobody komunikacji ze światem. Miliony włożone w budowę Gdyni i wysiłki najlepszych synów narodu pójdą z dymem pożarów, wszechy przez jeden jedyny nieprzyjacielski krążownik czy pancernik. Musimy więc fortyfikować Gdynię i musimy budować flotę wojenną. Inaczej zostaniemy odcięci od świata, a utracimy „wolność morską” zmuszeni będziemy do vegetacji i nędzy.

Nasza flota wojenna nie potrzebuje wcale być silniejsza od floty ewentualnego przeciwnika. Wystarczy aby była tak silna, iż atak na nasze wybrzeże przedstawiałby poważne ryzyko. Bawiem flota w rękach zdolnych mężów stanu jest potężnym narzędziem polityki międzynarodowej, gwarancją nienaruszalności granic (a zatem i pokoju), hamulcem wszelkiego rodzaju wrogich zakusów. Przeciwnie, kraj pozbawiony siły zbrojnej na morzu, przedstawia, jak każdy kraj rozbrojony, pewnego rodzaju pokusę.

Mówiliśmy zawsze, że Pomorze będzie my bronili do ostatniej kropli krwi. Dla czegoż nie mamy powiedzieć, że będziemy go bronili aż do ostatecznego zwycięstwa? Zwycięstwo to, tak w czasie pokoju (polityczne) jak i w czasie wojny (militarne), dać nam może tylko odpowiadający mu i programowo rozbudowana flota wojenna.

Aby polskie wybrzeże i polskie morze przestało być „pokusa”, wystarczy aby w Gdyni stanęła eskadra trzech krążowników liniowych (po 15—18.000 ton) wzmocniona tuzinem kontrtorpedowców i półtoratuzinem łodzi podwodnych. Z taką siłą wsparcia odpowiedniemu lotnictwem morskim możemy być o przyszłość Pomorza spokojni.

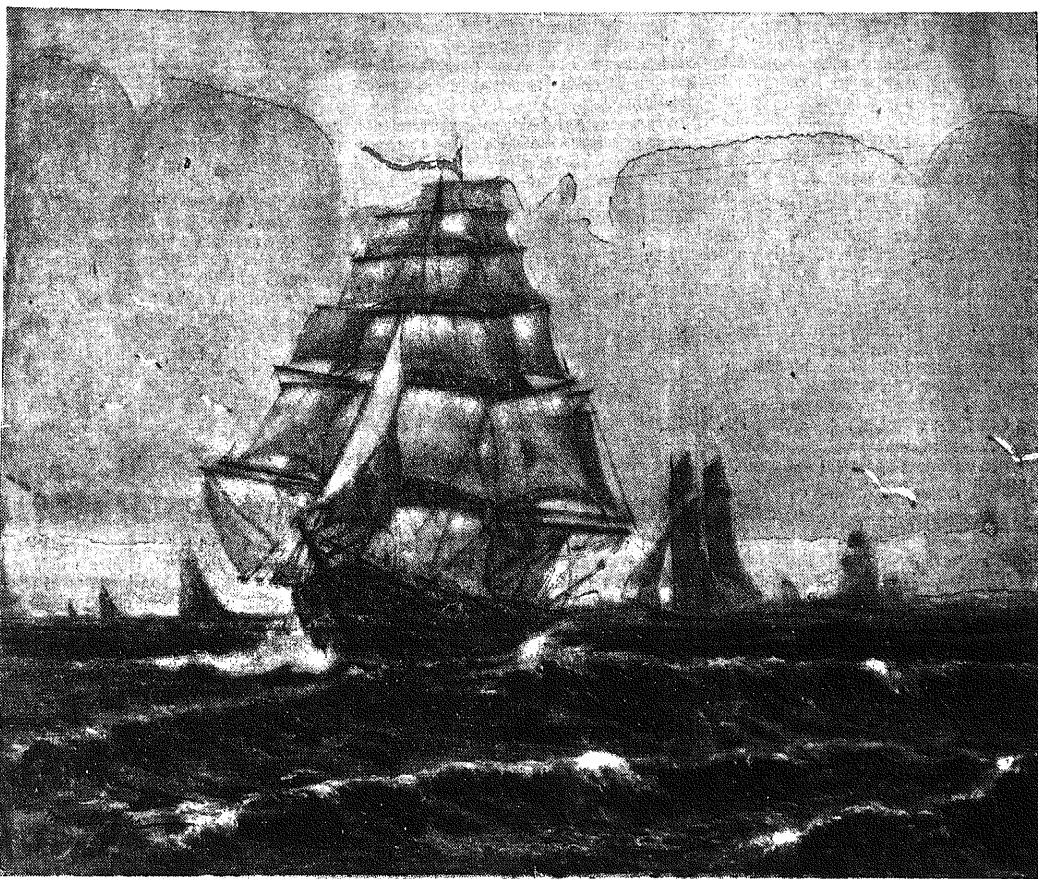
Dobrze, — odpowiedzają na to pesymiści, — ale skąd w dzisiejszej dobie kryzysu i trudności finansowych wziąć taką sumę? Przecież na to trzeba prawie miliard złotych.

Można by im odpowiedzieć, że strokć mniejsze lub uboższe od Polski kraje zdobywają się jednak, w zrozumieniu znaczenia i korzyści jakie z floty wojennej płyną, na rozbudowę tej ostatniej. Można też powiedzieć, że wysiłek byłby znacznie łatwiejszy, gdybyśmy zaczęli o 10 lat wcześniej, gdyby zrozumienie nie dla spraw morskich ogarnęło społeczeństwo równocześnie z odzyskaniem dostępu do morza. Traktatami, dyskursami i obcymi rekoma morza się nie obroni. Dowodem tego, że cała flota panująca niedługo na morzach Holandii, nie potrafiła nic pomóc Janowi Kazimierzowi w jego wojnach ze Szwecją. Dowodem, bardziej jeszcze przekonywującym, że cała potęga państw sprzymierzonych w ostatniej wojnie, nie potrafiła odblokować izolowanej przez Niemcy na Bałtyku Rosji. Więc kraj, który ma dostęp do morza, obowiązany jest morza swego samodzielnie bronić. Inaczej zginie.

Skąd wziąć pieniądze? Oczywiście — jest to pewnego rodzaju trudność. Ale trudność do przewyciężenia. Tembardziej, że groźba wydany na silną marynarkę wojenną nie jest wydatkiem

nieprodukcyjnym. Dzięki marynarce wojennej państwo może prosperować.

aby szkoły wojenno-morskie wychowały zastępy przyszłych zwycięzów. Projekt ten obejmował

NA BAŁTYKU POD POLSKĄ BANDERĄ.

Za kilka dni, bo już w czwartek nadchodzący, cała Polska obchodzić będzie uroczyste doroczne „Święto Morza”. Cała Polska zjednoczy się w potężnej manifestacji, stwierdzając, że Bałtyk był i zawsze pozostanie polskim morzem, nierozdzielnie złączonym z wolnym krajem naszym, że przyszłość nasza i duma — to wybrzeże i morze polskie, silna flota handlowa i wojenna, pod polską banderą żeglująca dla wymiany dóbr kulturalnych i materialnych z całym światem. Jakież uczucie dumy i radości uleci w sercach polskich ta skromna biała-czerwona bandera, topocząca na maszcie starego żaglowca, co na czelu floty ił śmiało pruje śnieżno-niebieskie fale naszego Bałtyku.

wał politycznie i ekonomicznie, dzięki marynarce wojennej setki gałęzi przemysłu i dziesiątki tysięcy ludzi znajdą pracę. Pośrednio i bezpośrednio marynarka wojenna przyczyni się do dobrobytu narodowego.

Ale marynarki nie buduje się dorywczo w miarę posiadanych funduszy, w miarę wywalczonych kredytów. Nie im prowizuje się też jej w ostatniej chwili, na wypadek wojny. Aby wydano pieniądze naprawdę nie zostały zrzucone w

ciów, a nie tylko ofiarnych męczenników, — trzeba działać planowo i systematycznie. Opracowany na szereg lat naprzód program morski musi być przez ciałą ustawodawczą uchwalony, a potem z żelazną stanowczością wykonywany. Sumy przeznaczane na budowę okrętów nie mogą ulegać żadnym kompresjom czy redukcjom.

A teraz fundusze. Istniejący w ramach Ligi Morskiej i Kolonialnej Oddział Propagandy Floty Wojennej opracował w

groszowe (pół — lub — jednoprocetowe) dopłaty do niektórych podatków, świadczeń i opłat. Nie krzywdził nikogo, a wychodził z założenia, że sprawa ta strokć ważniejsza od wszelkich świadczeń filantropijnych.

Groszowe te dopłaty sięgają, zgodnie z budżetem państwa i samorządów, 66 milionów rocznie, co łącznie z obecnym budżetem marynarki przeszło sto milionów. Czyli więcej niż potrzeba na roczną transzę programu morskiego. No i zamiast zbierać na „bezrobocie”, zbierano by na pracę owocną a pożyteczną.

Zresztą jeśli projekt ten, z tych czy innych względów, byłby trudny do wykonania technicznego, istnieje druga kalkulacja. W Polsce jest 32 miliony obywateli. Licząc, że połowa z nich ponosi ustawowe ciężary podatkowe i świadczenia, wystarczyłoby obywateli tych opodatkować w wysokości 4 złotych rocznie każdego, aby znowu dojść do sumy 64 milionów. 4 złoć rocznie to niespełna 35 groszy miesięcznie! Przyczem oczywiście możnaby stosować skalę progresywną, aby rozłożyć ciężar sprawiedliwie w stosunku do ponoszonych na rzecz państwa ciężarów. Wpłaty na rzecz floty wojennej, a właściwie floty narodowej (to synonimy) byłbyby ściągane, równocześnie z normalnymi podatkami, nie powodując żadnych komplikacji administracyjnych.

Wreszcie trzecią formą osiągnięcia potrzebnych sum stać się może Fundusz Floty Narodowej, opracowany na zasadach funduszu drogowego i powstały z

O Polsce i Niemczech.

Artykuł Radka.

Moskwa. — „Izwestija” zamieszczając artykuł Radka, interesującego się obecną sytuacją Polski, Niemiec i Sowieców.

Radek uważa memoriał Hugenberga za powrót do dawnych planów niemieckich utworzenia beznisłej Polski, półniepodległej Ukrainy i państw bałtyckich, mających być de facto koloniami niemieckimi.

Nawiązując do twierdzenia von Certzena, zalecającego usunięcie bariery polskiej, przegradzającej Niemcom drogę na Wschód, Radek uważa za pierwszy etap wykonania tego planu aneksję przez Niemcy Pomorza i Śląska, celem pozbawienia Polski dostępu do morza i najważniejszej bazy przemysłowej oraz otoczenia strate gicznego od Północy. Drugim etapem, w zdaniu Radka, byłoby sprokowanie Polski do zagarnięcia Ukrainy. Plany nie-

mieckie, zdaniem Radka, idą w kierunku osłabienia Polski i uczynienia z niej tere nu przemarszu na Sowiety, oraz uzależnienia od siebie Ukrainy. Państwa bałtyckie stałyby się niewątpliwie koloniami Niemiec. Radek uważa, że Francja nie dopuści do takiego wzmocnienia Niemiec na Wschodzie zaś współczesna Polska pragnie żyć samodzielnie i swego losu nie wyda w łapy imperialistów niemieckich. Wreszcie, według Radka, czerwona armia w razie napaści, wyrzuci Niemców aż do Kamerunu.

Autor pisze, że niemieckie koła rządzące kulturywają fantastyczne i nierrealne plany, które są ciągle ujawniane za każdym razem przez kogós innego. W danym wypadku te fantastyczne plany światowych paserów ujawnił Hugenberg w miesiąc po pacyfistycznej deklaracji Hitlera, za co należały mu się wdzięczność.

WISŁA PENSJONAT
„MAGNUS”
 Krystyny Cholewickiej
 Uroczę położenie tuż obok basenu kąpielowego. Pokoja słoneczne. Kuchnia warszawska, obfita, zdrowa.
CENY PRZYSTĘPNE.

Urządza się loterie fantowe i zabawy (w parku Staszyca), a dochód obraca się na zakup książek, kostiumów teatralnych, narzędzi muzycznych (mandolin dla druchien), przyborów gimnastycznych itd. itd.

Zakłada się t. zw. „Ogniska” osobno dla chłopców (na plebanji), osobno dla dziewcząt (u SS. Szarytek przy ul. św. Barbary). Tam zbiera się młodzież na pogawędkę, zabawia się w gry pokojowe (szachy, domino, bilard, loteryjka).

Pamięta się też o godziwych rozrywkach dla młodzieży, urządzając kilka razy do roku mniejsze wycieczki (tak zw. majówki). Z większych, wspomina należy wycieczkę do Krakowa i Wieliczki.

Zaznaczyć w końcu należy, iż Stowarzyszenie (oddział dla druchien) — brało udział w rozmaitych zjazdach przez wysyłanie swych przedstawicieli (delegatów), mianowicie: 1) na Zlot generalny ogólnopolski w Poznaniu, 2) na kurs instruktorek gimnastycznych w Kórniku (ad Poznań), 3) na kurs informacyjny dla przesek poszczególnych Stowarzyszeń we Włocławku.

Dla całosci obrazu dodać jeszcze należy, iż urządzono dla druchien kursy sanitarne, także kursy haftu i szycia, a praca na tem polu musiała być gorliwa, skoro na wystawie robót rocznych dla niewiast, przyznano ich eksponentom zasłużoną nagrodę.

Jeśli się tak zastanowić nieco nad tą pracą, nad tym ogromem pracy jaką tu włożono, aby odciągnąć młodzież od złych wpływów ulicy, od wpływów czesto ujemnych nawet w domu własnym, od tej szerokiej korystem płynącej demoralizacji, jaką dzisiejsza pseudo-kultura obficie nas raczy, przynależało i znać, iż trud tych, którzy na swoje barki wzięli taką pracę, winien być dobrze znany społeczeństwu naszemu. Nie stety — z bólem serca wyznaczyć to należy, iż się tych szlachetnych móżołów zgola nie docenia, a tem mniej popiera.

Tak jest. Ludzie dziś zwłaszcza, nie grzeszą altruizmem. Żyją przedewszystkiem — dla siebie. Altruizm uważają za piękne może hasło, ale nie bardzo sobie biorą je do serca. „Altruizm — mówią — zostawiamy idealistom. Życie jest walka... Musimy patrzeć na życie realnie, nie roztkliwiając się nad cudzą biedą. Sami mamy jej dosyć”.

Tak mówią ci, którzy nie są — Chrystusowi! Tak. Oni nie mają w sobie tego porwywu współczucia, który nie może bez lzy patrzeć na nędzę bliźniego. Nie mają w sobie tego żaru miłości, „na której zawisł cały Zakon i Prorocy”. Przeto nie rozumieją tego ducha ofiary, jakiego żąda od nas Chrystianizm.

Mówi się często, z lekkim zaiste sercem, nie bez pewnej nawet ironji: „co nas obchodził pozaszkolna młodzież”? Niechże się o nią troszczy dom czy fabryka, urząd czy wogóle ten, co ją zatrudnia. To jest bardzo pięknie tak sobie powiedzieć i niby Piłat, umyć sobie ręce... „Nie jestem winien”. „Niechże się nią zajmie dom, fabryka, itd...” — A jeśli się nie zajmie ani dom, ani pracodawca, ani nikt, co wówczas? Wówczas zajmie się nią ulica. Ona zacznie ją wychowywać po swojemu, a jak? — tego nawet i mówić nie trzeba. Widzimy to dziś na własne oczy...

O jakże wielką w oczach Boga jest ta wielkoduszna, pełna poświęcenia praca nad podniesieniem tej młodzieży na wyżynie ducha. Ileż to egzystencji ratuje się dla Ojczyzny! Ile dusz dla Chrystusa! Ileż znacznych obywateli dla państwa! Wszak młodzież — to kwiat Narodu, jego przyszłość! Nietylko ta szkolna, żeby się tak wyrazić „urzędowa”, ale i ta, poza jej obrębem stojąca i wpływem. Jeśli się tej młodzieży organizuje rozumnie, dając jej i zasady i naukę i godziwą rozrywkę — to jest zasługa obrzymia naprawdę i czyn chrześcijański i patriotyczny zarazem. Niechże dziś ci, którym dobro Ojczyzny leży naprawdę na sercu, przyjdą tu, do tych druchów, do tych

dziewcząt rwących się wzwyz, ku ideałom, niech im swoja okaza zyczliwość i pomoc! I niech nie patrzają na nich „z wysoka”, ze swego piedestału, ale jak na tych, których opieką otoczyć należy! Bo są, jako te latorośle, które poidą na marnie, jeśli ich troskliwa nie podeprze ręka...

Biada nam, gdyby poszły na marnie z powodu naszej apatii! Ścisły z tego przed Bogiem zdamy kiedyś rachunek!...

A teraz, apel do Was, kochani Druhowie i Druchny!...

Dziś, gdy święcić będziecie dziesiątą rocznicę, dziesięciolecie Waszej organizacji, niechże serca Wasze staną przy drogim Patronie! Wpatrujcie się w Nięgo i naśladujcie Go! Jego wielkoduszność, jego cnotę anielską, jego słodycz... Uczcie się odeń panowania nad sobą, zwycięstwa własnego „ja”, tego karnego poddania pod wolę tych, których Bóg postanowił nad Wami. Uczcie się na skrzydłach modlitwy i pracy wznosić hen, wysoko, ku gwiazdom!... W zbroję swiätosci oblec się Wam trzeba, byście szli, niecając iskry Boże w duszach, Chrystusa prawdziwi rycerze!... Wojujcie Wam i zwyciężać!... O prawdę i sprawiedliwość. Pod zankiem Orła Białego... Pod Marji sztandarem, Polskiej Korony Królowej... Wy, zwłaszcza Druchny kochane, dzie, gdy własny sztandar poświęcony reklamie kapłana w swe ujmiecie dłoń, słuźbując tej Pani, co Jasnej bromi Czestochowy, wierność i miłość prawdziwą! Niech Ona będzie Wam gwiazdą przewodnią i mroki Wam życia rozjaśnia!... A w chwilach ciężkich i smutku, niech w sercach Waszych panuje spokój, ów błogi pokój, co płynie z Chrystusa, byście — jak mówi poeta *) —

mogły:
 ból swój niebu zlecić,
 zaś same wciąż, wytrwale
 mogły naprzód iść — i świecić!...
 Władysław Koźmiński.

*) Adam Asnyk.

Uchodźcy żydowscy z Niemiec.

Do dnia 2 maja r. b. przybyło do Katowic via Bytom z Niemiec na skutek teroru hitlerowskiego, przeszło 420 rodzin żydowskich, z pośród których 364 korzystały z pomocy miejscowego komi-

Ojciec święty wierzy w rychłą zmianę na lepsze.

Citta del Vaticano. — W kołach watykańskich mówi się, iż Ojciec św. przyjmując ostatnio wybitnych przedstawicieli międzynarodowego świata katolickiego, miał się wyrazić, iż jest najgłębiej przekonany, iż pod koniec Roku Świętego sytuacja światowa ulegnie radykalnej zmianie!

Londyńska konferencja gospodarcza wpadła w próżnię.

London. — Przez deklarację amerykańską, odrzucającą tymczasową stabilizację walut, konferencja gospodarcza wpadła w próżnię, a raczej poprzednia próżnia została oficjalnie stwierdzona. Deklarację amerykańską większość traktuje jako stórpedowanie prac konferencji. Jednakże zbyt wielkie są siły w grze, by do tego się przystąpić i by uznać to za fakt dokonany.

Trzeba pamiętać o tem, że wielu przemierów związanych jest osobście z bytem konferencji, z którą złączyli swe nazwiska. Poza tem działa obawa stworzenia całkowitej pustki w życiu narodów przy obecnym stanie rzeczy. Zbyt wiele pilnych i nagłych problemów międzynarodowych wymaga istotnego, chociażby pewnego uporządkowania, jeżeli już nie rozwiązania.

Zamach na święta katolickie

„Gaz. Warszawska” nr. 188 z dn. 21 czerwca r. b. p. t.
„HITLERYZM NA ODWRÓT”
„ATAK ŻYDÓW NA ODPOCZYNEK NIEDZIELNY W POLSCE”.
 pisał:
 „W niedzielę, 10 b. m. odbył się w Wilnie zjazd kupiectwa żydowskiego z województw kresowych. Zjazd miał charakter uroczysty, wityany był przemówieniami przez przedstawicieli władz oficjalnych. Szczególnie serdecznie przemawiał wiceprezydent Wilna, p. Czyż (chrześcijanin). Rodzajem prezentu dla zjazdu by-

Oto dwie piękne twarze...
 Leczą jedną z nich szpecą niezdrowe zęby.

Tylko zdrowe zęby mogą być piękne. Obowiązkiem każdego człowieka jest zachować zęby w stanie zdrowym przez staranne utrzymanie ich w czystości. Właśnie to jest jedynym zadaniem pasty do zębów, a Colgate spełnia je w zupełności. Reszta należy do lekarza dentysty, którego powinno się odwiedzać dwa razy do roku. Pasta do zębów Colgate posiada właściwość przenikania największych nawet szczelin pomiędzy zębami, skąd usuwa wszelkie zanieczyszczenia. Po użyciu pozostawia pastę Colgate miły orzeźwiający aromat.

COLGATE'S RIBBON DENTAL CREAM
 Wymawiać Kolgate
PASTA DO ZĘBÓW

tetu dla uchodźców żydów. Między uchodźcami z Niemiec było 12 obywateli niemieckich, 9 rumuńskich, 4 bezpaństwowców, 3 węgierskich, 1 argentyńczyk i 2 austrjaków. Reszta posiadała obywatelstwo polskie. Wśród uchodźców 3-ch było z zawodu lekarzami, 33-ch krawców, 40-tu kupców, 5-ciu slusarzy 2-ch dekoratorów i 8-miu studentów, a reszta domokrążcy i handlarze. Ci ostatni wszyscy obywatele polscy. Katowicki komitet dla domokrążców, którzy są obywatelami polskimi, zakupił patenty na uprawianie handlu.

świłcowi na polsku (aby wybrane części przemówienia mogli zrozumieć obecni tam Polacy), pos. Wiślicki „poruszył obszernie zagadnienie odpoczynku niedzielnego, wskazując na „konieczność znowelizowania ustawy o czasie pracy. Obecny stan, który zmusza kupców żydowskich do świętowania 2 i pół dni w tygodniu nie jest nadal do utrzymania. Już część kupiectwa polskiego zrozumiała również konieczność znowelizowania ustawy.

Przeciwko postulatowi żydowskiemu w tej dziedzinie — mówił p. Wiślicki — występuje się jedynie z pobudek politycznych. W interesie gospodarczym kraju leży jednak, by umożliwić kupcowi handel również w dni świąteczne, kiedy konsumenci pracujący cały tydzień mógłby właśnie zająć się zakupami”.

Zjazd uchwalił na wezwanie wiceprezesa Wiślickiego rezolucję, domagającą się skasowania przymusowego odpoczynku niedzielnego, ew. umożliwienia w drodze ustawowej handlu w niedzielę tym kupcom, którzy świętują w soboty i w święta żydowskie.

Widzimy więc, że atak na to, co jest zasadniczą kwestją dla katolika-Polaka — zaczyna się na nowo. Niedawno „Nasz Przegląd” motywował pożytek handlu niedzielnego ze względu na turystów zagranicznych, którzy jak widać, tylko w święta podróżują po Polsce, obecnie wysuwa się wzgląd na upadające kupiectwo polskie, które rzekomo widzieć ma interes w gwałceniu niedzieli.

Sferom miarodajnym, tak czułym na postulaty żydowskie zwracamy uwagę na rzecz jedną: jeżeli starosta, wojewoda lub rząd chce rozpisac jakiegokolwiek wybory publiczne, nie może ich wyznaczyć na sobotę, gdyż żydzi byłiby urażeni w swych religijnych uczuciach. Natomiast chce się skasować odpoczynek niedzielnym, mimo, że razi to uczucia religijne Polaków. Prze prowadzenie postulatów wiceprezesa Wiślickiego zepchnęłoby nas nietylko faktycznie, lecz nawet i prawnie do rzędu obywateli drugiej klasy. Byłby to Hitlerizm na odwrót. Czy znajdzie się Polak, który weźmie na siebie hańbę takiej reformy?”

Zjazd czterech

i podpisanie paktu odbędzie się w Rzymie Rzym. — Wedle najświeższych wiadomości nastąpi uroczyste podpisanie paktu czterech w ciągu lipca b. r. w Rzymie. Rząd włoski zaprosił w tym tygodniu do Rzymu Hitlera, premiera francuskiego Daladiera i premiera brytyjskiego Mac Donalda. W czwartek odbył Mussolini z ambasadorem włoskim w Berlinie Ceruttim

